

The Holy See

Poruka Svetog Oca Franje za korizmu 2018.

"Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih" (Mt 24, 12)

Draga braćo i sestre,

Pasha Gospodinova ponovno nam je pred vratima! U našoj pripravi za Uskrs Božja nam Providnost svake godine daje korizmu, "sakramentski znak našega obraćenja"[1], koja poziva i omogućuje povratak Gospodinu svim srcem i čitavim životom.

I ove godine ovom porukom želim pomoći čitavoj Crkvi da doživi u radosti i istini ovo milosno vrijeme. Kao nadahnuće za to poslužile su mi Isusove riječi iz Matejeva Evanđelja: "Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih" (24, 12).

Ova se rečenica nalazi u Isusovu govoru o posljednjim vremenima i izgovorena je u Jeruzalemu, na Maslinskoj gori, na istom onom mjestu na kojem će započeti Gospodinova muka. Odgovarajući na pitanje učenikâ, Isus najavljuje velike nevolje i opisuje situaciju u kojoj bi se mogla naći sama zajednica vjernika: usred velikih nevolja, neki će lažni proroci mnoge zavesti na krivi put a ljubav, koja je središte čitavog Evanđelja, ohladnjet će u srcima mnogih.

Lažni proroci

Poslušajmo ovaj ulomak i zapitajmo se u kojim se oblicima mogu pojaviti ti lažni proroci?

Oni su nalik "šaptačima zmijsa", odnosno služe se ljudskim emocijama da porobe ljude i vode ih kamo im se prohtije. Kolika su Božja djeca podlegla zavodljivosti kratkotrajnih užitaka, koje su zamijenili s istinskom srećom! Koliki muškarci i žene žive kao opčinjeni opsjenom novca, koji ih zapravo čini robovima profita i sitnih interesa. Koliki samo prolaze kroz život misleći da su sami

sebi dostatni i na kraju postaju plijenom samoće!

Drugi lažni proroci su oni "šarlatani" koji nude jednostavna i brza rješenja na patnje, koja se ubrzo pokažu potpuno nedjelotvornima. Kolikim se mladim ljudima nudi lažni lijek droge, "jednokratnih" odnosâ, lake ali nepoštene zarade! Koliki su, nadalje, uhvaćeni u zamku potpuno virtualnog života, u kojem se odnosi čine jednostavnijima i iskrenijima da bi se kasnije pokazali besmislenima u svojoj dramatičnosti! Ti prevaranti, koji nude bezvrijedne stvari, oduzimaju ljudima ono najvrjednije: dostojanstvo, slobodu i sposobnost za ljubav. U svojoj obmani igraju na kartu naše ispraznosti i taštine zbog čega se volimo razmetati i šepiriti poput paunova a zapravo ispadamo beskrajno smiješni pred drugima. To nas ne smije nimalo čuditi. Zloduh, koji "je lažac i otac laži" (Iv 8, 44), oduvijek prikazuje zlo kao dobro i lažno kao istinito, da bi zbunio čovjekovo srce. Svaki je od nas, stoga, pozvan razabrati u vlastitome srcu i preispitati se je li podlegao lažima i obmanama tih lažnih proroka. Moramo naučiti ne zaustavljati se na neposrednoj, površnoj razini, već prepoznati ono što ostavlja u nama dobar i trajni trag, jer je od Boga i doista je za naše dobro.

Hladno srce

U svome opisu pakla Dante Alighieri zamišlja đavla kako sjedi na ledenom prijestolju[2]; on stanuje u ledu ugušene ljubavi. Zapitajmo se dakle: kako se u nama hladi ljubav? Koji su znaci koji nam pokazuju da se u nama ljubav počinje gasiti?

Ljubav, više od svega drugog, gasi pohlepa za novcem, taj "korijen svih zala" (1 Tim 6, 10); ubrzo nakon toga slijedi odbacivanje Boga i traženja utjehe i mira u njemu; draža nam je naša samoća no utjeha koju se nalazi u njegovoj Riječi i sakramentima[3]. Sve to prerasta u nasilje koje se okreće protiv onih koje se smatra prijetnjom našim "sigurnostima": nerođeno dijete, bolesna starija osoba, privremeni gost, stranac, ali također bližnji koji ne odgovara našim očekivanjima.

I stvoreni je svijet tihi svjedok tog hlađenja ljubavi. Zemlja je otrovana otpadom bačenim zbog nemara ili stjecanja koristi; mora, koja su također onečišćena, postala su groblja bezbrojnih brodolomaca žrtava prisilnih migracija; nebom, koje u Božjem naumu kazuje njegovu slavu, jure strojevi koji dažde oruđima smrti.

Ljubav se hladi i u našim zajednicama: u apostolskoj pobudnici Evangelii gaudium pokušao sam opisati najočitije znakove toga pomanjkanja ljubavi. To su: sebičnost i duhovna lijenost, besplodni pesimizam, napast izoliranja i stalnih ratova među nama, svjetovni duh koji dovodi do bavljenja samo onim izvanjskim uslijed čega opada naš misionarski žar[4].

Što nam je činiti?

Ako vidimo duboko u sebi i oko nas upravo opisane znakove, Crkva, naša majka i učiteljica, zajedno s često gorkim lijekom istine nudi nam u ovom korizmenom vremenu slatki lijek molitve,

milostinje i posta.

Posvećujući više vremena molitvi, omogućujemo svome srcu da otkrije tajne laži kojima obmanjujemo sami sebe[5] kako bismo konačno pronašli utjehu u Bogu. On je naš Otac i želi da živimo.

Milostinja nas oslobađa od pohlepe i pomaže nam otkriti u našim bližnjima braću i sestre. To što posjedujem nije samo moje. Kako bih želio da se milostinja za svakog od nas pretvori u pravi način života! Kako bih želio da, kao kršćani, slijedimo primjer apostola i vidimo u mogućnosti dijeljenja s drugima svojih dobara opipljivo svjedočanstvo zajedništva koje živimo u Crkvi. Zato ponavljam poticaj svetoga Pavla koji upućuje poziv Korinćanima za prikupljanje milostinje za jeruzalemsku zajednicu kao nešto što je njima na korist (usp. 2 Kor 8, 10). To osobito priliči činiti u korizmi, tijekom koje mnoga tijela organiziraju prikupljanje priloga za pomoć Crkvama i narodima u potrebi. Kako bih htio da i u našim svakodnevnim susretima s braćom koja od nas traže pomoć vidimo zov same Božje providnosti: svaka je milostinja prilika za sudjelovanje u Božjoj providnosti prema njegovoj djeci. I ako se On služi sa mnom da pomogne nekom bratu, kako se neće sutra pobrinuti za moje potrebe? Jer on se ne da nadmašiti u darežljivosti[6].

Post, na kraju, slabi u nama sklonost nasilju, razoružava nas i predstavlja važnu prigodu za rast. S jedne strane nam omogućuje iskusiti ono što proživljavaju oni kojima nedostaje i ono najnužnije i svakodnevno gladuju; s druge pak to je izraz stanja našeg duha koji je gladan dobrote i žedan Božjeg života. Post nas budi, čini nas pozornijima prema Bogu i bližnjemu i ponovno oživljava u nama želju da slušamo Boga koji je jedini kadar utažiti našu glad.

Želio bih također da moj glas odjekne izvan granica Katoličke Crkve i dopre do svih vas, muškaraca i žena dobre volje, koji ste otvoreni Božjem glasu. Ako ste poput nas ožalošćeni zbog širenja bezakonja u svijetu, ako vas brine led koji paralizira srca i djela, ako vidite da u nama slabi osjećaj pripadnosti jednoj ljudskoj obitelji, pridružite nam se da zajedno uzdignemo molitvu Bogu, da zajedno postimo i da zajedno s nama darujete koliko možete braći i sestrama u potrebi!

Uskrsni oganj

Pozivam prije svega članove Crkve da gorljivo prionu korizmenom hodu, poduprti milostinjom, postom i molitvom. Ako se katkad čini da se ljubav gasi u mnogim srcima, znajmo da se to nikada ne događa u Božjem srcu. On nam neprestano daje prigode da počnemo iznova ljubiti.

Jedna takva zgodna prigoda bit će i ove godine inicijativa "24 sata za Gospodina", koja poziva čitavu crkvenu zajednicu slaviti sakrament pomirenja u sklopu euharistijskog klanjanja. Ove, 2018. godine, održat će se u petak 9. i subotu 10. ožujka, nadahnjujući se na riječima Psalma 130, 4: "U tebe je praštanje". U svakoj biskupiji bar jedna crkva će ostati otvorena dvadeset i četiri sata bez prestanka, pružajući vjernicima priliku i za euharistijsko klanjanje i za sakramentalnu ispovijed.

U vazmenoj noći još ćemo jednom proslaviti dirljivi obred paljenja uskrsne svijeće. Preuzeto s "novoga ognja" to će svjetlo malo po malo rastjerivati tamu i prosvjetljivati vjerničku zajednicu okupljenu na bogoslužju: "Svjetlo slavno uskrsnulog Krista raspršilo tmine pameti i srca"[7] kako bismo svi uzmogli ponovno doživjeti iskustvo učenikâ iz Emausa. Slušajući Gospodinovu riječ i blagujući euharistijski Kruh naše će srce sve više gorjeti u vjeri, nadi i ljubavi.

Od srca vas blagoslivljam i molim za vas. Ne zaboravite moliti za mene.

Iz Vatikana, 1. studenog 2017.

Svetkovina Svih svetih

[1] Rimski misal, Prva korizmena nedjelja, Zborna.

[2] Pakao XXXIV, 28-29.

[3] "Zanimljivo je da se mnogo puta bojimo utjeha i da nas se tješi. Štoviše, osjećamo se sigurnijima u žalosti i očaju. Znate li zašto? Zato što se u žalosti osjećamo malne protagonistima. Nasuprot tome, u utjesi je Duh Sveti protagonist!" (Angelus, 7. prosinca 2014.).

[4] Brr. 76-109.

[5] Usp. BENEDIKT XVI., Enc. Spe salvi, 33.

[6] Usp. PIO XII., Enc. Fidei donum, III.